

"Te kuljette eksyksissä, koska ette tunne pyhiä kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa." (Matt.22:29)

Petri Välimäki 29.3.2011

LAHJOJEN LAHJA – JUMALAN VASTAUS KÄRSIVÄLLE

Elämme nyt erityistä maailman aikaa, jota kuvastaa lisääntyvä huoli koko maailmamme tilasta. Maanjäristykset, tsunamit, sodat, nälänhätä, ydinvoimaonnettomuudet jne. pysäyttävät kokeneemmankin ihmisen kysymään, mitä tapahtuu. Maailmassa on kyllä aina ollut mullistuksia, mutta nyt niitä tuntuu tulevan yhä nopeamassa tahdissa. Lisäksi esiin tulee monia sellaisia kehityskulkuja, joihin liittyvät ongelmat näyttävät pahenevan trendin omaisesti, pitkäkestoisesti. Ilmasto on todella muuttunut, muuttuu ja sen jäljet näkyvät ja tuntuvat.

Yleisten ja koko maailmaa koskettavien huolen aiheiden lisäksi on valtava määrä yksilöiden kokemaa tuskaa. Sitäkin on ollut niin kauan kuin muistamme. Sairaudet, väkivalta, hylkääminen, masennus, epäoikeudenmukaisuus, turvattomuudentunne, kiusaaminen ja kuolema ovat myös maailman arkipäivää. Kaikki edellä luetellut ja monet muut syvältä koskettavat asiat nostavat kärsivän ihmisen sydämeen suuren kysymyksen: Miksi? Teologiassa tämä kysymys on usein saanut muodon, jota kutsutaan ns. teodikean ongelmaksi. Sen ydin on kysymys: Jos ja kun Jumala kerran on hyvä, miksi ihminen silti kärsii?

Ymmärrän toki, ettei minulla pienenä ihmisenä voi olla mitenkään täydellistä vastausta näin suureen asiaan. Toisaalta koen, etten myöskään aivan pelkästä teoriasta puhu. Omaan elämäni on myös liittynyt hyvin syvää kärsimystä. Niin kuin monilla meistä on. Minun kohdallani siihen on liittynyt mm. oman rakkaan poikani kuolema, vakava sairaus itsellä ja vaimollani, vararikko, kaiken omaisuuden menetys ja yli neljän miljoonan velat, rakkaan läheisen itsemurha ja syvä masennus. Toinen näkökulma, josta asiaa katson, liittyy myöhempään aikaan sijoittuneet vuodet Kriisipalvelun toiminnanjohtajana. Tuossa tehtävässä elin lähes päivittäisessä yhteydessä mitä moninaisimmissa kriiseissä eläneiden ihmisten vierellä.

Seuraavassa en siis yritä antaa täydellistä vastausta ihmiselle liian isoon kysymykseen, mutta en myöskään koe puhuvani pelkästään teoreettisesta asiasta. Yritän sen kokemuksen ja Raamatun opetuksen valossa, jonka olen saanut avata joitakin näkökulmia vaikeaan aiheeseen.

1. Raamatun ilmoituksessa kärsimyksen juuret ulottuvat syntiin lankeemukseen

Aivan alkutilassa, kun Jumala oli luonut ihmisen, ei ollut vielä olemassa kärsimystä ja tuskaa. Ei myöskään pahuus vaivannut ihmistä, vaan Jumala saattoi sanoa yksiselitteisesti: **"Ja Jumala katsoi kaikkea tekemäänsä, ja kaikki oli hyvää."** (1 Moos. 1:31)

Kuolema ja sen myötä mitä moninaisin kärsimys tuli syntiinlankeemuksen myötä. Jumala oli varoittanut ihmistä, että mikäli hän ottaa hyvän ja pahan tiedon puusta, hän tulee kuolemaan. (1 Moos. 2:15 - 17) Kun ihminen sitten kuitenkin valitsi synnin, seurauksena tulivat ero Jumalan välittömästä yhteydenkokemuksesta, syyllisyys, pelko ja kuolema sekä sen esikoisena mitä moninaisimmat kärsimykset. (1. Moos. luku 3) Adamin ja Eevan lisäksi koko luomakunta on langennut syntiin ja osallinen sen moninaisista seurauksista. (Room. 5: 12 - 21)

Nyt, kun tästä asiasta puhutaan, on kuitenkin sielunhoidon näkökulmasta erittäin tärkeää, ettemme väärällä tavalla yleistä tai liitä tätä yksittäisen ihmisen elämään. Nimittäin sellaisesta ajatuksesta, että kun joku kärsii, hän olisi jotenkin syntisempi tai huonompi kuin muut, Raamattu selkeästi irtisanoutuu. Kun jotkut meinaavat esimerkiksi tulkita joidenkin toisten kokemaa onnettomuutta siten, Jeesus sel-

keästi sanoo, ettei se ole oikea tulkinta ja muistuttaa, että me kaikki olemme samassa tilanteessa. Me kaikki tarvitsemme yhtäläillä parannusta. (Luuk. 13:1 - 5) Jobin kirja kokonaisuudessaan varoittaa mitä vakavimmin siitä, ettemme syyllistäisi ja niin ahdistaisi sitä, joka jo muutenkin joutuu kärsimään.

Kielenkäytössä ”synnin tähden” ilmaus olisikin hyvä usein korvata ilmauksella ”syntiinlankeemuksen tähden.” Kysymys ei siis ole siitä, kun joku kärsii, että hän olisi jollain tavoin huonompi kuin toiset. Pikemminkin siitä, että koska kaikki ovat osallisia syntiinlankeemuksesta, kaikki ihmiset tässä maailmassa kärsivät. Kun tämän muistamme, emme niin helposti asetu kenenkään yläpuolelle, vaan vierelle, jakamaan tuskaa ja välittämään. Juuri siihen Raamattu meitä kehottaakin. (Gal. 6:2)

2. Kärsimyksellä on myös tehtävää meissä

Ihmisestä kärsimys tuntuu pahalta ja usein myös tarkoituksettomalta. Laajemmin ajateltuna sillä kuitenkin on mitä ilmeisimmin myös monta tärkeää tehtävää. Asian ymmärtämistä kuitenkin usein edeltää edellisen kohdan tunnustaminen. Ajatellaanpa tilannetta, jossa me emme epäonnistuisi missään ja kaikki asiamme aina vain onnistuisivat, emmekä kokisi mitään kärsimyksiä. Minkälainen mahtaisikaan olla se ylpeyden määrä, mikä syntiin langenneessa ihmisessä syntyisi. Ainakin itseäni kun ajattelen, tuntuu, että kyllä sellainen Välimäki voisi olla melko koppava mies. Raamatun mukaan me todella olemme syntisiä ja meissä asuu ylpeys ja moni muu paha halu. Ellei sitä mikään hillitsisi, lopputulos olisi ilmeisesti varsin karua nähtävää.

Toisaalta kärsimyksellä on myös selkeästi uuteen alkuun ja Jumalan yhteyteen kutsuva tehtävänsä. Raamattu sanoo: **”Mutta hädässänsä he huusivat Herraa ja hän pelasti heidät..”** (Ps. 107:6) Voidaan hyvällä syyllä kysyä: Kuinka montaa meistä olisi ylipäänsä Vapahtaja ja Hänen armonsä edes alkanut kiinnostaa, jos olisimme aina vain onnistuneet? Mihin me olisimme silloin Häntä tarvinneet? Jumalan sanan mukaan, juuri heitä varten, jotka ovat tulleet huomaamaan oman armon ja avun tarpeensa Jeesus on tullut. Hän itse sanoi:

”Eivät terveet tarvitse parantajaa vaan sairaat. Menkää ja tutkitkaa, mitä tämä tarkoittaa: Armahtavaisuutta minä tahdon, en uhrimenoja. En minä ole tullut kutsumaan hurskaita, vaan syntisiä.” (Matt. 9: 12 – 13)

3. Myös uskovat ihmiset kärsivät

Edellä kuvattu ei kuitenkaan ole ainoa syy kärsimykselle. Nimittäin kyllä myös ne ihmiset kärsivät, jotka jo elävät uskossa ja yhteydessä Vapahtajaan. Mielestäni tämänkin ääneen sanominen on nimenomaan sielunhoidon näkökulmasta hyvin tärkeää. Jos nimittäin annetaan ymmärtää, että sitten, kun ollaan tultu uskoon, ei enää ole sairauksia, ei vaikeuksia tai tuskaa – mutta elämä tuokin vastaan hyvin vaikeita aikoja – seurauksena voi olla suuri kriisi. Ihminen kokee, että hän on jotenkin liian huono uskova tai ettei ole uskossa olleenkaan, kun kerran kärsii. Mikäli on opetettu, ettei kunnon uskovalla sellaisia ole, niin tällainen johtopäätös on looginen. Tarkemmin katsoen se ei kuitenkaan ole Raamatun mukainen. Samassa tilanteessa ihminen kokee usein hyvin syvää pelkoa. Hän kysyy sydämessään: ”Onko Jumala hylännyt minut, kun joudun kokemaan näin vaikeita asioita?” Näihin kysymyksiin vastaus on EI! Se ei todellakaan tarkoita sitä, että Hän olisi sinut hylännyt. Vaikka kokisit miten suurta kipua, se ei tarkoita, että Jumala olisi sinut hylännyt. Se tarkoittaa vain sitä, että sinä olet osallinen niistä samoista kärsimyksistä, kuin ihmiset ylipääntään tässä maailmassa. Raamattu kutsuu meitä **”muukalaisiksi”**, jotka tässä ajassa vielä elävät monenlaisten kärsimysten keskellä. (1 Piet.1:7) Me emme ole vielä taivaassa, vaan elämme tämän muukalaisuutemme aikana vielä täällä samanlaisten kipujen keskellä kuin muutkin ihmiset. Kun ihminen saa tämän ymmärtää, usko ei ole vahvuuden vaatimus, joka pitäisi ensin suorittaa ollakseen hyväksytty. Sen sijaan hän saa tietää, että vaikka hänellä olisi kuinka vaikeaa, sittenkin Jumala rakastaa häntä.

Jeesus kertoi rehellisesti seuraajilleen, että ristin kantaminen kuuluu osaamme täällä (Luuk. 9:23-24) ja apostolit sanoivat selkeästi, että **”Jumalan valtakuntaan meidän on mentävä monen ahdingon kautta.”** (14:22) Kun tämänkin puolen Raamatun sanomasta reilusti kerromme, ihmisten ei tarvitse kivun hetkellä ihan niin paljoa pelätä hylkäämistä.

4. On tärkeää huomata, mitä Jumala lupaa, mitä ei

Kun tarkemmin Raamattu tutkimme, se ei itse asiassa lupaa, että kaikki kärsimys tässä ajassa loppuisi, ei uskovillekaan. Jos oikein tarkasti katsoo vaikkapa sen tulevaisuutta kuvaavia ennustuksia, voi tulla jopa sellainen tunne, että kärsimyksiä saattaa olla tulossa lisääkin. No mitä se sitten lupaa?

Ensinnäkin se opettaa meille, että Jeesus hyvin syvällä tavalla ymmärtää meitä kaiken kärsimyksen keskellä. Hän on itse tullut täysin todelliseksi ja aidoksi ihmiseksi, joka ymmärtää ja tietää miltä tuntuu kärsiä. Hän oli **”ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava”** (Jes. 53.3), häntä pilkattiin ja vainottiin (Matt. 26:65-68), hän oli petojen seassa, vihollisen kiusattavana (Mark. 1:13), ilman asuntoa (Luuk. 9:58), hänen omansa hylkäsivät hänet ja kansa kääntyi häntä vastaan. He eivät huutaneet Halleluja, vaan **”ristiinnaulittakoon”**. (Luuk. 23:13-23) Lopulta hänet nauhattiin ristinpuuhun ja hän kärsi valtavan tuskallisen kuoleman. Tämän kaiken hän koki täysin aitona ja todellisena ihmisenä.

Näissä tapahtumissa Jumala itse tulee niin lähelle ihmistä ja hänen tuskaansa kuin ikinä vain voi tulla. Ja juuri sen tähden Hän nyt kykenee aidosti ja todesti ymmärtämään kärsivää ihmistä. **”Sen tähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa.”** (Hebr. 2:18) Tällaista ei ope- ta yksikään muu uskonto. Vain kristinuskossa on Jumala, joka todella omakohtaisesti tahtoo samas- tua ihmisen hätään ja ymmärtää jokaisen ihmisen tuskaa. Vapahtaja, joka aidosti ymmärtää meitä ja rakastaa syvällä rakkaudella keskellä kaikkea hätäämme. **”Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäi- nen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu sa- malla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sen tähden uskalluksella armon is- tuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.”** (Hebr. 4:15-16)

Toinen asia, jonka Raamattu lupaa, on, että Hän ei hylkää meitä eikä mikään kärsimys tai tuska voi meitä erottaa Hänen rakkaudestaan.

”Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuskako tai ahdistus, vai vaino tai nälkä, alastomuus, vaara tai miekka? On kirjoitettu: Sinun tähtesi meitä surmataa kai- ken aikaa, meitä kohdellaan kuin teuraslampaina. Mutta kaikissa näissä ahdingoissa meille antaa riemuvoiton hän, joka on meitä rakastanut. Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva ei- vätkä mitkään voimat, ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Juma- lan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 8:35-39)

Ei tällaista lupaa mikään muu uskonto. Mutta kristinuskossa ei pohjimmiltaan olekaan kysymys us- konnosta, vaan elävästä Vapahtajasta, joka elää ja välittää meistä kaiken aikaa. Meillä on Jumala ja Vapahtaja, joka lupaa myös olla kanssamme kaikessa, eikä ikinä hylkää meitä, vaikka minkälaisia koetuksia tulisi.

Kun erotamme ja opetamme selkeästi siitä, mitä Jumala sanassaan todella lupaa ja mitä ei, se voi suuresti vahvistaa uskoamme. Saamme nimittäin huomata, että se vastaa todellisuutta. Vältymme monilta syviltä ja raskailta pettymyksiltä, kun emme oleta sellaista, mikä ei ole totta. Ja samalla meillä voi olla selkeä ja luja toivo, jopa kivun ja suuren heikkouden keskellä.

5. Jumalalla on lopullinen vastaus kärsimyksen ongelmaan

Me puhumme hyvin suurella arkuudella näin suuresta asiasta. Monesti toteamme, kuten minäkin tämän puheen alussa, ettemme mitenkään pysty näin suurta kysymystä täysin ymmärtämään. Ja totta se onkin meidän näkökulmastamme. Tietty nöyryys ihmistä suurempien kysymysten edessä on varmasti aiheellista. Monessa elämän vaikeassa tilanteessa on paljon parempi suoraan tunnustaa, ettei meillä kerta kaikkiaan ole vastausta. Silloin emme niin helposti myöskään lankea Jobin kirjan niin koskettavasti varoittamaan vaaraan – väittelyyn ja syyttelyyn. Sen sijaan meidät kutsutaan vierelle. Kuulimme Jumalan sanasta, miten Jeesuskin juuri siksi, että on itse kärsinyt voi ymmärtää kärsivää. Mutta se ei koske vain häntä. Saman sävyisesti opetetaan Hänen seurakunnalleen. Meille kaikille. **”Hän rohkaisee meitä kaikissa ahdingoissamme, niin että me häneltä saamamme lohdutuksen voimalla jaksamme lohduttaa muita ahdingossa olevia.”** (2 Kor. 1:3-4) Myös meidän kohdallamme on tarkoitettu, että kokemuksemme muuttuvat lähimmäisen ymmärtämiseksi ja rakkauden palveluksi. Lohdutukseksi, jota voi oppia vain elämällä.

Kuitenkaan Raamattu ei jätä meitä epä tietoiseksi tulevista, suuresta vastauksesta jolloin kärsimys todella loppuu. Vaikka me emme ymmärrä, Jumala ymmärtää ja Hänellä on lopullinen vastaus kärsimyksen ongelmaan. Siksi Jumala lähetti oman Poikansa maailmaan, sovittamaan ristillä meidän syntimme omalla verellään, että me saisimme kaiken anteeksi ja pääsisimme osalliseksi iankaikkisesta elämästä. Nyt Jeesus on ylösnoussut kuoleman voittaja ja Raamatun selvien lupauksen mukaan **”Hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.”** (Hebr. 7:25)

Jeesus itse sanoo: **”Minä olen portti. Se, joka tulee sisään minun kauttani, pelastuu.”** (Joh. 10:9) Miten ihanan selkeä lupaus! Tiedätkö sen saa uskoa aivan sellaisenaan. Mutta varmuuden vuoksi – ettei asiasta jäisi mitään epäselvyyttä – Jeesus jatkaa: **”Minä annan heille ikuisen elämän. He eivät koskaan joudu hukkaan, eikä kukaan riistä heitä minulta. Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kuin kukaan muu, eikä kukaan voi riistää heitä Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä.”** (Jakeet 28 - 30)

Tämä on tarkoitettu jokaiselle Jeesukseen turvaavalle ihmiselle. Uskon, että kaikkein heikoinkin Jeesusta avukseen rukoileva ihminen, joka vain yksinkertaisesti kutsuu Häntä sydämeensä pelastajakseen ja armahtajakseen, saa siihen luottaa. **”Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu.”** (Room. 10:13) Rukoile siis! Ja rukoillaan kaikki. Tie on auki, sinulle ja jokaiselle, kenelle ikinä vain kelpaa. Silloin meillä on kerran taivaassa iankaikkinen elämä ja pelastus, jossa kärsimys todellakin loppuu. Siellä ei ole enää sairautta eikä tuskaa. Jopa sekin sana, että **”Hänen haavansa ovat teidät parantaneet.”** (Jes. 53:6, 1 Piet.2:24) Nytkin niin voi käydä ja käykin uskon kautta, kun Jumala näkee sen hyväksi, mutta kerran tuokin sana tulee saamaan täydellisen täyttymyksen ja on oleva jokaisen uskovan kohdalla täyttä totta. Siitä sanotaan selkeästi etteivät **”nykyisen ajan kärsimykset ole mitään sen kirkkauden rinnalla, joka vielä on ilmestyvä ja osaksemme tuleva.”** (Room. 8:18) Jumalalla todellakin on lopullinen vastaus kärsimyksen ongelmaan.

Tästä voitosta me saamme tulla osallisiksi sulasta armosta ja lahjana, Jeesuksen täytetyn työn tähden, uskon kautta Häneen. Sellaista lahjaa ja armoa ei meille voi antaa mikään uskonto, vain yksin elävä Jumala ja Vahtaajamme Jeesus Kristus.

Petri Välimäki
rehtori
pastori-evankelista, TM
Perheniemen evankelinen opisto
petri.valimakiATperheniemi.com

